

Sygn. akt: I C 937/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Natalia Bonowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2021 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko J. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. Z. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 3.808,78 zł (trzy tysiące osiemset osiem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 02 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 965 zł (dziewięćset sześćdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 937/20 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 sierpnia 2019 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od J. Z. kwoty 3.808,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 03 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela - (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, z którym pozwana zawarła umowę pożyczki na odległość za pośrednictwem platformy internetowej, wskazując, że pozwana nie wywiązała się z warunków w niej określonych. Powód podał, że na jego roszczenia składa się: kwota 3.250 zł tytułem należności głównej i kwota 558,78 zł tytułem prowizji i obsługi pożyczki.

W uzasadnieniu pozwu powód argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwaną nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 27 września 2019 r. Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 09 stycznia 2020 r. Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie nadał klauzulę wykonalności w/w nakazowi zapłaty.

Pismem z dnia 19 lutego 2020 r. pozwana działając przez profesjonalnego pełnomocnika złożyła wniosek o doręczenie nakazu zapłaty jednocześnie składając sprzeciw od nakazu zapłaty oraz wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Postanowieniem z dnia 09 kwietnia 2020 r. Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie odrzucił wniosek pozwanej J. Z. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 27 września 2019 r. w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady jak i wysokości, zakwestionowała również legitymację procesową powoda.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje roszczenia. Podał, iż umowa pożyczki została zawarta za pomocą platformy internetowej przy wykorzystywaniu środków porozumiewania się na odległość, że pozwana zalogowała się na indywidualnym koncie klienta znajdującym się na platformie internetowej cedenta a następnie zawnioskowała o udzielenie kolejnej pożyczki. Powód podkreślił, że przysługuje mu roszczenie w wysokości wskazanej w pozwie. Dodał również, że przysługuje mu legitymacja czynna w niniejszym postępowaniu albowiem wykazana została cesja wierzytelności.

Pismem z dnia 11 sierpnia 2020 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Wskazała, iż z przedłożonej umowy cesji nie wynika żeby cesją objęta została konkretna wierzytelność przysługująca wobec pozwanej. Podkreśliła, że rzekomy załącznik do umowy cesji nie jest załącznikiem ale wydrukiem komputerowym, który został wygenerowany przez powoda w systemie komputerowym, nie jest on podpisany przez strony cesji ani nawet parafowany. Pozwana zakwestionowała ramową umowę pożyczki, twierdząc, że nie została podpisana przez pożyczkodawcę ani pożyczkobiorcę oraz, że nie rodzi ona żadnych zobowiązań po stronie stron, wymaga bowiem zawarcia konkretnej umowy pożyczki. Pozwana podkreśliła, że powód nie wykazał, że pozwana złożyła wniosek o udzielenie pożyczki, zaś art. 5 ustawy o prawach konsumenta nakazuje chronić konsumentów przed agresywną praktyką części przedsiębiorców, którzy sami spełniają świadczenie na rzecz konsumenta i wymuszają na konsumentach dorozumiane zawarcie umowy. Pozwana dodała nadto, że umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne oraz ponownie podkreśliła, iż powód nie wykazał roszczenia co do zasady jak i wysokości.

Zarządzeniem z dnia 10 sierpnia 2020 r. Sąd na podstawie art. 15zsz¹ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w brzmieniu obowiązującym z dniem 16 maja 2020 r. skierował sprawę na posiedzenie niejawnie.

W trakcie postępowania strony nie zmieniły swoich stanowisk w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 03 października 2017 r. J. Z. zawarła z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki nr (...) w oparciu o ramową umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą pozwana zobowiązała się do spłaty na rzecz pożyczkodawcy łącznego zobowiązania w wysokości 4.434,61 zł. Na kwotę pożyczki składała się kwota 3.250 zł tytułem całkowitej kwoty pożyczki, kwota 1.037,66 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki oraz kwota 55,95 zł tytułem odsetek. Spłata pożyczki nastąpić miała w 3 ratach, termin spłaty ostatniej raty pożyczki strony ustaliły na 01 stycznia 2018 r.

Umowa pożyczki została zawarta bez jednoczesnej obecności obu stron przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. W celu złożenia wniosku i otrzymania pożyczki pozwana zalogowała się na stronie internetowej (...) na utworzone przez siebie konto użytkownika. Podczas wypełniania wniosku o udzielenie pożyczki pozwana

podała wszystkie informacje wymagane na stronie internetowej, w tym m.in. swoje dane osobowe (imię i nazwisko, nr PESEL, nr dokumentu tożsamości, adres zamieszkania, adres poczty elektronicznej), kwotę pożyczki oraz okres na jaki pożyczka miała być udzielona. Po złożeniu wniosku pozwana wyraziła zgodę na weryfikację jej zdolności kredytowej usługą instantor oraz złożyła wniosek o udzielenie pożyczki wybierając samodzielnie kwotę pożyczki, okres na jaki ma zostać udzielona pożyczka, liczbę rat pożyczki oraz termin spłaty.

Zgodnie z § 8 ust. 5 postanowień Ramowej Umowy P., stanowiącej integralną część umowy pożyczki pożyczka wypłacana miała być pożyczkobiorcy przelewem na indywidualne konto bankowe pożyczkobiorcy niezwłocznie po wysłaniu przez pożyczkodawcę do pożyczkobiorcy elektronicznego powiadomienia o wysokości udzielonej pożyczki, harmonogramie oraz dacie spłaty pożyczki przy pomocy wiadomości SMS wysłanej na numer telefonu komórkowego pożyczkobiorcy i/lub wysłaniu wiadomości e – mail na adres poczty elektronicznej pożyczkobiorcy podany na koncie użytkownika.

W dniu zawarcia umowy pożyczki pożyczkodawca udostępnił pozwanej środki stanowiące przedmiot umowy pożyczki.

Dowód: ramowa umowa pożyczki nr (...) k. 66-74

umowa pożyczki nr (...) k. 75

formularz informacyjny k. 76-78

potwierdzenie rejestracji instantor, k. 81

potwierdzenie przelewu k. 82

J. Z. nie uregulowała należności zgodnie z ciążącym na niej zobowiązaniem wynikającym z zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki, spłaciła z tytułu umowy pożyczki kwotę 550 zł. Na poczet zobowiązania pozwanej zaliczono również kwotę 61,16 zł nadpłacone przez pozwaną z poprzedniego zobowiązania.

Bezsporne

Umową z dnia 03 grudnia 2018 r. (...) Sp. z o.o. w W. dokonała przelewu wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki na rzecz powoda.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 62-65

Przed wytoczeniem przez powoda niniejszego powództwa, pozwana działając przez swojego pełnomocnika, zwróciła się do pożyczkodawcy o udzielenie jej informacji jakie jest aktualne saldo umowy pożyczki nr (...) oraz żądała rozliczenia i zwrotu środków z tytułu wcześniejszej spłaty pożyczki i jej ewentualnego refinansowania.

Dowód: pismo pełnomocnika, k. 83

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwana bowiem kwestionowała zarówno fakt skutecznego zawarcia umowy pożyczki, jak i legitymację czynną po stronie powoda. W konsekwencji sporna pozostała nadto kwestia podnoszona przez pozwaną, a w szczególności stosowanie przez pożyczkodawcę klauzul niedozwolonych w treści umowy będącej źródłem zobowiązania.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obciążający go obowiązek jego zwrotu. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 720 § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy), umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Oznacza to, że umowa pożyczki może być zawarta w dowolnej formie (ustnej, pisemnej, w formie aktu notarialnego, także przez czynności konkludentne), a brak formy pisemnej na pewno nie prowadzi do stwierdzenia nieważności czynności prawnej. Natomiast art. 74 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy) przewidywał, że zastrzeżenie formy pisemnej bez ryguru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że nie ma żadnych podstaw prawnych uzasadniających tezę, że umowa pożyczki, na którą powołuje się strona powodowa, nie została przez pozwaną zawarta, gdyż umowa, na którą powołuje się powód to niepoświadczony i niepodpisany przez nikogo nieautoryzowany wydruk Ramowej Umowy Pożyczki nr (...) oraz wydruk zatytułowany: „Umowa Pożyczki nr (...)”. Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną za pośrednictwem platformy internetowej pożyczkodawcy. Oczywistym jest, że taki sposób zawierania umowy wyklucza istnienie na dokumencie umowy pożyczki własnoręcznego podpisu pożyczkobiorcy. Dowód wydania przedmiotu pożyczki obciąża niewątpliwie pożyczkodawcę. Może on posługiwać się wszelkimi środkami dowodowymi. Wśród nich, jako najbardziej skuteczne należy wymienić dowody na piśmie, np. pokwitowanie, rewers, receptis, skrypt dłużny, oblig itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2002 r., I CKN 1086/99, LexPolonica nr 2253346). Strona powodowa złożyła na tę okoliczność dowód przelewu na kwotę 3.250 zł, dokonany dnia 03.10.2017 r. na rachunek bankowy pożyczkobiorcy (vide: k. 82). Jeśli pozwana twierdzi, że rachunek bankowy, na który zostały przelane w/w środki, nie należał do niej, to sama powinna wykazać inicjatywę dowodową w tym zakresie. Tymczasem pozwana J. Z. sprowadziła swoją obronę przed roszczeniami powoda tylko do zaprzeczania istotnym dla rozstrzygnięcia faktom, nie rozwijając przy tym w żaden sposób swojej wersji, która przynajmniej mogłaby uprawdopodobnić jej zarzuty. Trudno bowiem, mając na względzie zasady logiki i doświadczenia życiowego uznać, że przelane zostały środki pozwanej, bez wniosku i umowy na dowolnie przez siebie oznaczoną kwotę i okres, nawet w ramach „agresywnej praktyki handlowej przedsiębiorców”, o której pisze pełnomocnik pozwanej w piśmie z dnia 11 sierpnia 2020 r. Jeżeli pozwana nie miałaby woli zawarcia umowy pożyczki, to niewątpliwie gdyby na jej konto zostały wysłane pieniądze z opisanym tytułem: „wypłata kwoty uwzględnionej w umowie o pożyczkę (...)”, powinna niezwłocznie odesłać w/w pieniądze przelewem zwrotnym.

Wreszcie nie uszło uwadze tut. Sądowi, że powód przedłożył uwierzytelnione odpisy korespondencji wysyłane jeszcze przed wytoczeniem w niniejszej sprawie powództwa przez pełnomocnika pozwanej do pożyczkodawcy, z której to korespondencji w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że pozwana miała świadomość istnienia zobowiązania, nie była nawet pewna czy przedmiotowa pożyczka nie została spłacona przed terminem, bo żądała rozliczenia i zwrotu z tytułu wcześniejszej spłaty, zaznaczając, że pismo jej dotyczy pożyczki nr (...). (vide: k. 83).

Wbrew stanowisku pełnomocnika pozwanej, wydruki komputerowe zgodnie z przyjętą powszechnie wykładnią art. 308 kpc mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, albowiem stanowią one „inny środek dowodowy”, o którym mowa w art. 308 kpc i art. 309 kpc, gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. W niniejszej sprawie w

świecie przedstawionych przez powoda dowodów, w szczególności w postaci dowodu przelewu kwoty pożyczki na konto pozwanej i korespondencji pełnomocnika pozwanej z pożyczkodawcą, nie było podstaw do kwestionowania mocy dowodowej przedłożonych przez powoda wydruków.

Wobec powyższego Sąd uznał, że niewątpliwie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, przedmiot zaś pożyczki został pozwanej wydany. Niewątpliwie również pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy pożyczki. W konsekwencji również uznać należy, że powód w pełni udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia, przyznając, że pozwana uiściła na poczet przedmiotowej pożyczki kwotę 550 zł (oraz zaliczono jej kwotę 61.16 zł nadpłaconą z wcześniejszego zobowiązania względem pożyczkodawcy). Pozwana przy tym nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu na spełnienie świadczenia w jakiegokolwiek części. Jednocześnie na dochodzoną pozwem kwotę składała się nie tylko kwota udzielonej pożyczki, ale także przewidziane w umowie koszty udzielenia pożyczki, tj. prowizja w kwocie 1.037,66 zł oraz odsetki kapitałowe w kwocie 55,95 zł.

Rozstrzygając kolejną ze zdiagnozowanych wyżej kwestii spornych jaką jest zasada odpowiedzialności pozwanej wobec powoda wskazać należy, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycielność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2 wraz z wierzycielnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Powód występując z roszczeniem winien zatem wykazać skuteczne przejście uprawnień przysługujących mu w stosunku do pozwanego.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd dostrzegł, że w toku postępowania strona powodowa przedłożyła umowę cesji wierzycielności z dnia 03 grudnia 2018r. zawartą pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. W umowie wskazano, że przedmiotem umowy są wierzycielności szczegółowo określone w załączniku do tejże umowy w postaci Wykazu Wierzycielności (k. 62-64). Z powyższego wynika, że powód w celu wykazania nabycia wierzycielności wobec pozwanej, powinien przedłożyć wykaz wierzycielności, który stanowi załącznik do umowy (w formie papierowej). W zalegających w aktach sprawy dokumentach znajduje się rzeczony załącznik, który bezspornie indywidualizuje nabytą wierzycielność w stosunku pozwanej. Zawiera on bowiem wszelkie niezbędne dane pozwanej oraz informacje o zawartej umowie pożyczki z pierwotnym wierzycielem. Bezspornie również ów załącznik można połączyć z umową cesji wierzycielności, uznając, że stanowi on integralną część umowy. W konkluzji Sąd uznał, że strona powodowa w pełni udowodniła fakt nabycia wierzycielności wobec pozwanej, a wykazanie tej okoliczności jest podstawą do uznania zasadności roszczenia powoda, które wynika z umowy cesji (art. 509 i nast. k.c.).

Rozstrzygając podnoszony przez pozwaną zarzut stosowania przez pożyczkobiorcę w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy niewątpliwym jest, że pozwana była zobowiązana spłacić kwotę kapitału jako udzielonej pożyczki. Pożyczkodawca był uprawniony także do obciążenia pozwanej jako konsumenta kosztami manipulacyjnymi (tutaj prowizją). Bezsprzecznie zasadnym jest także dochodzenie odsetek umownych. Wszystkie te koszty składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. W ocenie Sądu zapisy dotyczące wysokości prowizji przy ustalonych odsetkach umownych nie stanowią obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i nie stanowią dla pożyczkodawcy dodatkowego źródła zysku. Biorąc pod uwagę wysokość pozaodsetkowych kosztów pożyczki w stosunku do całości kwoty pożyczki, nie można ich uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Zaakcentować przy tym należy, że wzorzec umowny w tym zakresie jest wystarczająco jasny. W umowie pożyczki załączonej do pozwu wskazano szczegółowo

sposób kalkulowania tych opłat. Precyzyjność zapisu, jego zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta nie powinna w ocenie Sądu pozostawiać żadnych wątpliwości.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, że konsekwentne zarzuty pozwanej zmierzające do zakwestionowania wysokości roszczenia oraz zasady odpowiedzialności wobec powoda, są tak nietrafione, jak i stanowiące wyłącznie próbę uniknięcia odpowiedzialności z tytułu zawartej umowy pożyczki. W konsekwencji Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł jak w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł w pkt II na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Niniejsza umowa została zawarta na okres do dnia 01 stycznia 2018 r. Powód nie przedstawił dowodu na fakt, iż wypowiedział umowę wcześniej niż 01 stycznia 2018 r., w związku z tym roszczenie dochodzone niniejszym pozwem było wymagalne od dnia 02 stycznia 2018 r. i od tego dnia Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, oddalając powództwo w części dotyczącej daty zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach orzeczono stosownie do treści art. 100 k.p.c., przy czym Sąd uznał, że powód uległ jedynie co do nieznaczonej części żądania i dlatego orzeczono obowiązek zwrotu całości kosztów od pozwanej w wysokości 965 zł, na które składa się opłata od pozwu 48 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa 17 zł. W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt III sentencji.

Sygn. akt I C 937/20 upr

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować, zakreślić
2. Odpis wyroku doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda
 - pełnomocnikowi pozwanej
3. zwrócić pełnomocnikowi powoda omyłkowo pobraną kwotę 152 zł opłaty sądowej
4. z wpływem lub za 10 dni od epo

Sędzia Natalia Bonowicz